

1. Waarom deze uitbarsting van blijdschap?

Het is één en al blijdschap, daar op de Olijfberg, terwijl Jezus op dat ezeltje zit, en naar beneden rijdt, de berg af, op weg naar Jeruzalem. Vanaf de Olijfberg zie je de hele stad voor je liggen, dat is een prachtig gezicht. Iedereen juicht en zingt, mensen zwaaien met palmtakken, en daar waar Jezus komt, wordt als het ware een rode loper uitgelegd, een loper van kleren. Jezus mag niet zomaar over de kale straat rijden, nee, hij krijgt de behandeling van een Koning!

Je kunt je afvragen: 'Hoe komt dit nou eigenlijk zo? Waar komt die blijdschap opeens vandaan? En waarom opeens al dit eerbetoon aan de Here Jezus? Wat gebeurt hier precies?'

Als we ons dat afvragen, moeten we eerst zorgvuldig lezen. Wie beginnen ermee? Met dat prijzen van God, dat loven van Zijn naam? We lezen het in vers 37: 'Toen Hij reeds dicht bij de helling van de Olijfberg was gekomen, begon de hele menigte van de discipelen zich te verblijden en God met luide stem te loven om alle machtige daden die zij gezien hadden.' Het begint dus niet bij een aantal willekeurige omstanders, nee, het zijn de volgelingen van Jezus, die beginnen met juichen.

Die kring van discipelen, van leerlingen, die bestond niet alleen uit de twaalf leerlingen die al drie jaar met Jezus meetrokken. 'De hele menigte van de discipelen' schrijft Lukas, en dat is een véél grotere groep. Eerder heeft Lukas al geschreven dat Jezus zeventig leerlingen erop uit stuurde om Zijn komst voor te bereiden. Dat zijn er dus veel meer dan twaalf. Dan zijn er ook een aantal vrouwen, die met Jezus en de discipelen meetrokken. Al met al is dat een hele groep. En dan hier, op de top van de Olijfberg, als Jeruzalem in het zicht komt, hier opeens beginnen al die volgelingen van Jezus te juichen. En geloof maar dat dat gejuich is overgenomen door anderen. Het wordt één grote volksbeweging.

Waarom gaan die leerlingen juichen? Het staat erbij, in vers 37: 'om alle machtige daden, die zij gezien hadden...' Deze mensen trekken al een tijdje op met Jezus. En onderweg hebben ze zóveel bijzondere dingen met Hem meegemaakt. Elke keer weer staan

ze verbaasd over wat Hij zegt, wat Hij doet. Net nog, de vorige dag, heeft hij een blinde genezen, die aan de weg zat te bedelen in Jericho. Maar Hij deed daar in Jericho nóg iets verrassends. Een man die door iedereen met de nek werd aangekeken, Zacheüs, hoofd van de belastingdienst, die werkte voor de Romeinse bezetters van het land, die man, gehaat en veracht, precies die man werd door Jezus uitgekozen, en Jezus zei: 'Vandaag moet Ik in uw huis overnachten.' En die Zacheüs, die gehate tollenaar, veranderde als een blad van een boom. Overal waar Jezus kwam, werden mensen tot nieuwe mensen. Waar Hij kwam, kwam blijdschap. Dankbaarheid. Waar Jezus bij mensen was, gingen mensen God loven en eren.

De volgelingen van Jezus hebben dat allemaal meegemaakt. Ze zijn van de ene verbazing in de andere gevallen. En nu komen ze hier, op de top van Olijfberg. Dáár, voor hen ligt Jeruzalem, en hier zit Jezus op een ezel. En opeens moet het door hen heen geflitst zijn: 'Wat hier gebeurt, dat is al voorspeld! Dat staat al in Zacharia 9, honderden jaren geleden geschreven: "Verheug u zeer, dochter van Sion! Juich, dochter van Jeruzalem! Zie, uw Koning zal tot u komen, rechtvaardig, en Hij is een Heiland, arm, en rijdend op een ezel, op een ezelsveulen, het jong van een ezelin."

En het staat ook al in de Psalmen: Psalm 118: "Gezegend Hij die komt in de naam des Heren!" En op dat moment vallen alle puzzelstukjes in elkaar. De discipelen van Jezus kunnen er niet meer omheen: Jezus is de beloofde Koning! Hij is de beloofde Messias, de Redder, de Verlosser! En dat is dan ook wat ze uitjubelen! Vers 38: 'Gezegend is de Koning, Die daar komt in de Naam van de Here. Vrede in de hemel en heerlijkheid in de hoogste hemelen.'

2. Als je Jezus hebt ontdekt als Redder, word je blij!

Vandaag doen jullie belijdenis. En je zou kunnen zeggen: in jullie leven is eigenlijk hetzelfde gebeurd als bij deze leerlingen van Jezus. Ook jullie zijn op weg gegaan met Jezus. Misschien al vanaf dat je een klein kind was. Je hoorde de verhalen over God, en over de Here Jezus. En al meer groeide in je hart die overtuiging: 'Jezus is ook mijn Koning, Hij is ook mijn Redder.' Of misschien kwam dat later pas, en ging je eerst door heel andere tijden. Soms dicht bij God, en dan maakte je weer een omweg, ver bij Hem vandaan. Maar Hij liet je niet los, en zo kwam je toch weer bij Jezus uit. Je trok met Hem mee, en elke keer weer waren er die momenten waarop je verbaasd stond. 'Nou zeg... Hoe is dit mogelijk? Dit móét wel het werk van God zijn!' Je ontmoette iemand die je over God vertelde, precies op het moment dat je dat nodig had. Of je hoorde een lied, dat je dicht bij Hem bracht, bij Zijn hart. En zo kón je er niet meer omheen, net als die mensen op de Olijfberg: 'Hij is de Koning! Hij is ook mijn Redder! En dat móét ik zeggen! Dat móét eruit! Dat wil ik niet meer voor mezelf houden, iedereen mag het weten!'

Nou, en zo ben je nu hier. En je gáát het zeggen! Je gáát je ja-woord geven aan je Redder, aan je Verlosser. Hij geeft een blijdschap, een vrede, een rust, die niemand anders in de hele wereld je kan schenken. Bij Hem kom je thuis.

Jullie hebben allemaal in de loop van de tijd het nodige meegemaakt. Natuurlijk, jullie levens zijn verschillend verlopen, maar jullie weten allemaal dat het leven met Jezus niet een groot succesverhaal is. Het leven kan soms heel zwaar zijn, heel moeilijk. Maar jullie hebben het ook ontdekt: God gaat met je mee, niet alleen in tijden van voorspoed, maar ook in tijden van tegenspoed. Soms verhoort Hij je gebed door je problemen op te lossen, soms verhoort Hij je gebed door je kracht te geven om ondanks je problemen staande te blijven.

De mensen daar op de Olijfberg, ze zijn overtuigd: 'Jezus is de Koning!' En zo zijn ook jullie overtuigd geraakt: 'Hij is ook mijn Koning, ook mijn Heer!'

3. We hebben God en elkaar broodnodig!

Even tussendoor: als u de Bijbel kent, zult u misschien denken: 'Ja, deze mensen juichen nu wel voor Jezus, maar een paar dagen later staat de menigte te schreeuwen over diezelfde Jezus: "Kruisig Hem! Kruisig Hem!"' Dat is waar. En natuurlijk kunnen

daar ook mensen bij zijn geweest die hier nog juichen. Een mens kan terugvallen, terugvallen in ongelof. Dat kan, we zien het aan Judas bijvoorbeeld. En ook Petrus verloochent Jezus, een paar dagen na deze intocht in Jeruzalem.

Toch moeten we niet denken dat ál deze mensen die hier hebben gejuicht, een paar dagen later hebben staan schreeuwen: 'Kruisig Hem! Kruisig Hem!' Hier is een grote groep leerlingen. Sommigen zullen afgedwaald zijn, maar velen gelukkig ook niet. Van die kring van twaalf is er één Jezus ontrouw gewórden en ontrouw gebléven, maar elf zijn er de wereld ingetrokken, als apostelen, getuigen, van Jezus.

Intussen is dit wel een heel serieus punt: belijdenis doen betekent niet, dat je nooit meer bij Jezus vandaan kunt dwalen. De duivel ligt altijd op de loer, om je bij God vandaan te trekken. Daarom geldt het voor ons allemaal: we hebben het broodnodig om dicht bij God te leven, om elke dag te bidden, elke dag! We kunnen niet zonder God! En daar hebben we ook elkaar voor nodig, als gemeente. De kerk is niet iets wat er maar een beetje bij komt: 'Ja, als het zo uitkomt, dan kan ik weer eens gaan.' Nee, we hebben elkaar nodig, om elkaar vast te houden. En we hebben de Bijbel nodig, het Woord van God. We kunnen niet zonder!

4. Niet iedereen staat te juichen als je Jezus belijdt

Maar júst sámen, juist mét elkaar mogen we God loven en prijzen en eren en danken, net als die mensen daar op de Olijfberg. Ze jubelen het uit, ze juichen en zingen. En dat is tegen het zere been van de Farizeeën. Zij vinden het stuitend, wat er gebeurt. 'Wie denkt die Jezus wel dat Hij is? Denkt Hij werkelijk dat Hij de Messias is, of zo?'

Ze gaan naar Jezus toe: 'Meester, bestraf Uw discipelen! Laat ze stoppen met roepen dat U de Koning bent!'

Ook dit is een kant van het belijden van Jezus. Er zullen altijd mensen zijn die zich tegen je keren. Jezus heeft daar vaak voor gewaarschuwd: 'Als je Mij volgt, neem dan je kruis maar op je!' Belijdenis doen, dat kan ook betekenen dat mensen je belachelijk maken, of je dwars gaan zitten. Dat hoort erbij. 'Be-lijden-is', in dat woord zit het woordje 'lijden'. 'Belijden' en 'lijden', dat heeft alles met elkaar te maken. In het Grieks, de taal van het Nieuwe Testament, is het zelfs één woord.

'Meester, bestraf Uw discipelen!' Maar wat zegt Jezus? Vers 40: 'Ik zeg u dat de stenen zouden roepen, als dezen zouden zwijgen.' Jezus houdt ze niet tegen. Want het is geen leugen. Het is de waarheid! En die waarheid, die mág aan het licht komen, die waarheid, die móét aan het licht komen! Hij is de Koning! En juist Hij, als Koning, gaat nu naar Jeruzalem. Wat gaat Hij daar doen? Hij zal daar gaan lijden en gaan sterven aan het kruis, om zo de straf te dragen voor de zonden van déze mensen, en van iedereen die in Hem zal gaan geloven. Hij is de Koning die een Knecht wordt, die Zich opoffert. En doordat Hij die straf draagt, hoeven wij die niet meer te dragen. Wie gelooft in Jezus Christus, krijgt eeuwig leven! Hij is de Verlosser, Hij is de Redder!

5. De blijdschap die Jezus geeft, is niet te stuiten!

Deze blijdschap, van die leerlingen, is niet te stuiten. Die moet naar buiten komen! Dat is Gods wil! En als God het wil, kan niemand, niemand dat tegen houden! Mensen niet, zelfs de duivel niet. Vandaag móét bij jullie het hoge woord eruit: jullie kunnen er niet meer om heen, en je zegt 'Ja' tegen God, 'Ja' tegen Jezus. En de blijdschap, láát die maar van je afstralen! Laat je niet tegenhouden! Laat je niet ontmoedigen! Wie eenmaal Jezus heeft ontdekt, in al Zijn liefde, in al Zijn goedheid, wie eenmaal heeft geproefd van de vrede die Hij geeft, die wil nooit meer iets anders, nooit! En dan ben je ook bereid om alles te doen at Jezus van je vraagt.

Afgelopen donderdag maakte ik iets heel bijzonders mee. Een groep van vijftig christenen uit Taiwan was te gast in de Laurenskerk, de Grote Kerk van de stad. Want wat is het geval? Dit jaar is het precies 400 jaar geleden dat de Verenigde Oostindische Compagnie, de VOC, zich vestigde op Taiwan. Dat

eiland heette toen Formosa. Het kolonialisme van de VOC, dat is niet iets om trots op te zijn. Maar er gebeurde wel iets moois. Er kwamen predikanten uit Nederland, die op Formosa het Evangelie deelden met de plaatselijke bevolking. En duizenden mensen werden christen. Eén van die predikanten was ds. Anthonius Hambroek, hij was predikant geweest in Schipluiden en hij werd uitgezonden naar Formosa vanuit de Laurenskerk hier in Rotterdam. Ds. Hambroek was een bijzonder mens, vol geloof, vol moed en zelfopoffering. Zijn werk had een tragisch einde. In 1661 werden de Nederlanders van Formosa verdreven door de Chinese generaal Koxinga. En in opdracht van Koxinga werd ds. Hambroek onthoofd. En waarom waren die vijftig mensen uit Taiwan nu donderdag in de Laurenskerk? De leider van de groep, een predikant, mevrouw Lilit Pan Liu, legde dat uit. Ze kwamen hier om aan ons als Nederlandse kerk om vergeving te vragen voor het onthoofden van ds. Hambroek. Zij bedankten ons dat wij als Nederlandse kerk ooit zendingen hadden uitgezonden naar Taiwan. En ds. Lilit Pan Liu zei: 'Kijk, hier zijn wij, als een deel van de oogst van ds. Hambroek.'

Ds. Lilit Pan Liu vertelde mij naderhand over haar leven. Haar hele familie had niets met geloof. Maar toen zij zelf een meisje van zeven jaar was, ging ze in haar eentje naar een kerk. Ze zei: 'Ik ben daar gekomen en ik ben nooit meer weggegaan.' Ze kwam tot geloof, zeven jaar oud. Ze zei: 'Ik ben nu 61. 54 jaar geleden werd ik christen, en sinds die tijd is mijn hele familie christen geworden.' En ze was niet alleen zelf predikant geworden, maar ook haar broer en haar zoon. Ze vertelde nog meer. Ze zei: 'Tien jaar geleden heb ik ontdekt dat ik een rechtstreekse afstammeling ben van generaal Koxinga. En vanaf die tijd heeft God het als een last op mijn hart gelegd om naar Nederland te gaan en om schuld te belijden over de moord op ds. Hambroek.' Daarom waren ze daar, in de Laurenskerk, vijftig mensen onder wie 19 predikanten. Het was uitermate indrukwekkend. De groep zong een Chinees lied, een loflied op Jezus Christus. En toen ik daar zat, in de Laurenskerk, toen dacht ik aan déze belijdenisdienst, en aan jullie, die 'Ja' zeggen tegen Jezus. 'Ja' zeggen, dat kan betekenen dat Hij je roept voor een belangrijke opdracht. Net als Anthonius Hambroek. Hij kreeg het op zijn hart om naar dat eindeloos verre land te gaan. In die tijd was het maar de vraag of je de reis zou overleven. Er was geen telefoon, geen email, geen WhatsApp. Hambroek ging, en hij wist niet of hij ooit terug zou komen. Maar hij had een diep verlangen om Jezus te volgen. Zijn blijdschap over Jezus móést hij delen. Die blijdschap overtreft alles. Net als dat kleine meisje van zeven jaar, dat in die kerk in Taiwan de liefde van haar leven ontmoette, haar hemelse Heer. Zij

maakte deze week de reis in omgekeerde richting. Waarom? Om ons hier te komen bedanken. Om schuld te belijden. Om ons te komen bemoedigen. Ze móést haar blijdschap over Jezus delen met ons.

Jezus geeft je een blijdschap, die niemand tegen kan houden. En diezelfde Jezus die Anthoonius Hambroek in vuur en vlam zette om zijn blijdschap te delen met mensen aan de andere kant van de wereld, diezelfde Jezus die het hart van de kleine Lily Pan Liu voorgoed verwarmde, en haar hele familie met haar, diezelfde Jezus is vandaag ook hier, in ons

midden. En Hij zegt het, tegen u, jou en mij, Hij zegt het, heel persoonlijk, of je nu elke week in een kerk komt, of dat je totaal niet gewend bent om in een kerk te komen, Jezus strekt Zijn handen uit en zegt: 'Ik ben ook jouw Koning! Ik wil ook jouw Redder zijn! Geef je leven aan Mij! Geef Mij je hart, geef Mij je ja-woord. Ik ga met je mee. En je zult het merken: als je Mij volgt, heb je altijd reden tot blijdschap. Als je met Mij leeft, zijn er elke dag tienduizend redenen tot dankbaarheid!' Amen.

Monument voor Anthonius Hambroek in de Laurenskerk.